

ESIMESE ASTME KOHTU OTSUS (teine koda)

13. detsember 2007^{*}

Kohtuasjas T-86/05,

K & L Ruppert Stiftung & Co. Handels-KG, asukoht Weilheim (Saksamaa), esin-
dajad advokaadid D. Spohn ja A. Kockläuner,

hageja,

versus

Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused), esin-
daja: G. Schneider,

kostja,

mille esemeks on hagi Siseturu Ühtlustamise Ameti esimese apellatsioonikoja 7. detsembri 2004. aasta otsuse (asi R 328/2004-1) peale, mis on tehtud K & L Ruppert Stiftung & Co. Handels-KG ning Natália Cristina Lopes de Almeida Cunha, Cláudia Couto Simões ja Marly Lima Jatobá vahelises vastulausemenetluses,

^{*} Kohtumenetluse keel: saksa.

teine pool Siseturu Ühtlustamise Ameti apellatsioonikoja menetluses

Natália Cristina Lopes de Almeida Cunha, elukoht Vila Nova de Gaia (Portugal),

Cláudia Couto Simões, elukoht Vila Nova de Gaia,

Marly Lima Jatobá, elukoht Vila Nova de Gaia,

EUROOPA ÜHENDUSTE
ESIMESE ASTME KOHUS (teine koda),

koosseisus: kohtunik A. W. H. Meij koja esimehe ülesannetes, kohtunikud I. Pelikánová ja S. Pappasavvas,

kohtusekretär: ametnik K. Andová,

arvestades 22. veebruaril 2005 Esimese Astme Kohtu kantseleisse saabunud hagiavaldust,

arvestades 23. juunil 2005 Esimese Astme Kohtu kantseleisse saabunud kostja vastust,

arvestades 12. juunil 2007 toimunud kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

- ¹ Natália Cristina Lopes de Almeida Cunha, Cláudia Couto Simões ja Marly Lima Jatobá esitasid 16. augustil 2000 Siseturu Ühtlustamise Ametile (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused; edaspidi „ühtlustamisamet”) nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määruse (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT 1994, L 11, lk 1; ELT erivaljaanne 17/1, lk 146;muudetud kujul) alusel alljärgneva ühenduse kujutismärgi registreerimise taotluse.

CORPO
Lima

- 2 Kaubad, mille jaoks registreerimist taotleti, kuuluvad 15. juuni 1957. aasta märkide registreerimisel kasutatava kaupade ja teenuste rahvusvahelise klassifikatsiooni Nizza kokkuleppe (uuesti läbi vaadatud ja parandatud kujul) klassidesse 18 ja 25 ning vastavad neis klassides alljärgnevale kirjeldustele:
- „kohvid; käekotid; rannakotid, reisikotid; nahast või nahka jäljendavast papist (tehisnahast) kastid; reisikotid (nahktooted); võtmetoosid (nahktooted); dokumendikotid; rahakotid, mis ei ole valmistatud väärismetallidest”, mis kuuluvad klassi 18;

  - „rõivad, eelkõige ranna- ja spordirõivad; jalanõud, eelkõige ranna- ja spordijalanõud; peakatted”, mis kuuluvad klassi 25.
- 3 Kaubamärgitaotlus avaldati 9. aprilli 2001. aasta väljaandes *Bulletin des marques communautaires* (Ühenduse Kaubamärgibulletään) nr 33/2001.
- 4 Hageja esitas määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 1 punkti b alusel 4. juulil 2001 vastulause taotletud kaubamärgi registreerimisele. Vastulause oli suunatud klassi 25 kuuluvate kaupade vastu.

- 5 Vastulause tugines alljärgnevatele varasematele kaubamärkidele (edaspidi „varasemad kaubamärgid“):
- Saksa sõnamärk nr 1173609 LIVRE klassi 25 kuuluvate kaupade „rõivad ja jalanõud” jaoks, mille taotlus esitati 23. märtsil 1990, mis registreeriti 5. märtsil 1991 ja mille kehtivuse pikendamine jõustus 24. märtsist 2000;
  - rahvusvaheline sõnamärk nr 568850 LIVRE klassi 25 kuuluvate kaupade „rõivad ja jalanõud” jaoks, mille taotlus esitati 27. märtsil 1991, mis registreeriti 3. juunil 1991 ning mis kehtib Austrias, Prantsusmaal ja Itaalias.
- 6 Ühenduse kaubamärgi taotlejate 19. aprilli 2002. aasta taotluses, mis saabus ühtlustamisametisse 8. mai 2002. aasta kirjaga, anti vastavalt määruse nr 40/94 artikli 43 lõikele 2 ning komisjoni 13. detsembri 1995. aasta määruse (EÜ) nr 2868/95, millega rakendatakse nõukogu määrus (EÜ) 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT L 303, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 189) käesoleva kohtuasja asjaolude suhtes kehtiva redaktsiooni eeskirja 20 lõikele 4 ja eeskirjale 22 hagejale varasemate kaubamärkide kasutamise tõendamiseks aega kuni 9. juulini 2002.
- 7 Hageja esindaja esitas 9. juulil 2002 kl 16.56 faksiga taotluse, et tähtaega pikendataks 9. septembrini 2002. Taotlust põhjendati järgmiselt:

„Kahjuks ei ole me veel saanud varasemate kaubamärkide kasutamist tõendavaid vajalikke dokumente, kuid me tuletame vastulause esitajale meelde, et need tuleb kiiresti kättesaadavaks teha. Sel põhjusel palume tähtaega pikendada.”

- 8 Ühtlustamisamet teatas 15. juuli 2002. aasta kirjas hagejale, et tähtaja pikendamise taotlust ei rahuldata, kuna hageja esitatud põhjendustest ei ilmnenud, et esinesid erakorralised ja ettenägematud asjaolud.
- 9 Siiski esitas hageja 6. septembril 2002 ühtlustamisametile varasemate kaubamärkide kasutamise tõendamiseks mitmesuguseid dokumente. Hageja vaidlustas 9. septembril 2002 tähtaja pikendamisest keeldumise ning palus, et hoolimata esialgse tähtaja möödumisest võetaks esitatud dokumente arvesse.
- 10 Ühtlustamisamet teavitas 11. oktoobril 2002 pooli sellest, et ei 6. septembril 2002 saadetud dokumente ega 9. septembri 2002. aasta seisukohti ei võeta arvesse.
- 11 Vastulausete osakond jättis 2. märtsi 2004. aasta otsusega hageja vastulause rahuldamata, kuna varasemate kaubamärkide kasutamise kohta ei olnud tõendeid esitatud.
- 12 Hageja esitas 29. aprillil 2004 selle otsuse peale kaebuse. Hageja väitis kaebuses, et arvestades ühtlustamisameti praktikat tähtaegade pikendamisel, oli tal õigus eeldada, et talle käesoleva menetluse raames määratud tähtaega esimesel korral pikendatakse. Lisaks väitis ta, et pädev isik, kes võis äriühingu nimel varasemate kaubamärkide kasutamise kohta vande all ütlusi anda, viibis tähtaja lõppemise ajal reisil.

13 Ühtlustamisameti esimese apellatsioonikoja 7. detsembri 2004. otsusega (edaspidi „vaidlustatud otsus”) jäeti kaebus rahuldamata. Selles otsuses leiti sisuliselt, et:

- vastavalt määruse nr 2868/95 eeskirjale 71 võis ühtlustamisamet tähtaja pikendamise taotluse tagasi lükata, kuna seda põhjendavad asjaolud puudusid; nimelt oli käesoleval juhul tähtaja pikendamise taotlus esitatud kõigest mõni tund enne tähtaja lõppemist, ilma et selle kohta oleks esitatud erilisi põhjendusi;
- pealegi ei ole pärast tähtaja lõppemist esitatud põhjendus (puudus töölt puhkuse tõttu) erakorraline asjaolu ning see oli enne tähtaja lõppemist ettenähtav;
- pärast tähtaja möödumist esitatud dokumentide arvesse võtmine apellatsioonikoja poolt ei ole õigustatud, kui arvestada määruse nr 2868/95 käesoleva kohtuasja faktiliste asjaolude suhtes kehtiva redaktsiooni eeskirja 22 sisu ning kohtupraktikat selle sätte kohta (Esimese Astme Kohtu 23. oktoobri 2002. aasta otsus kohtuasjas T-388/00: Institut für Lernsysteme vs. Siseturu Ühtlustamise Amet – Educational Services (ELS), EKL 2002, lk II-4301, ja 8. juuli 2004. aasta otsus kohtuasjas T-334/01: MFE Marienfelde vs. Siseturu Ühtlustamise Amet – Vétoquinol (Hipo-viton), EKL 2004, lk II-2787).

Menetlus ja poolte nõuded

14 Pärast poolte seisukohtade ärakuulamist peatas Esimese Astme Kohtu teise koja esimees 24. aprillil 2006 määrusega menetluse kuni Euroopa Kohtu 13. märtsi

2007. aasta otsuse tegemiseni kohtuasjas C-29/05 P: Siseturu Ühtlustamise Amet *vs.* Kaul (EKL 2007, lk I-2213). Menetlust korraldava meetmena paluti pooltel avaldada oma seisukoht selle kohta, milliseid tagajärgi toob eespool nimetatud kohtuotsus Siseturu Ühtlustamise Amet *vs.* Kaul kaasa seoses käesoleva kohtuasjaga.

15 Esimese Astme Kohtu esimehe 21. märtsi 2007. aasta otsusega määrati kohtunik J. Pirrungi asemel, kellel esinenud takistuse tõttu ei olnud võimalik osaleda käesoleva asja arutamisel, koja esimehe ülesandeid täitma kohtunik A. W. H. Meij ning kohtunik S. Papasavvas määrati koja koosseisu, et see oleks täielik.

16 Hageja palub Esimese Astme Kohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– mõista kohtukulud välja ühtlustamisametilt.

17 Ühtlustamisamet palub Esimese Astme Kohtul:

– jätta hagi tervikuna rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

- 18 Hageja esitab oma nõuete toetuseks viis väidet: määruse nr 2868/95 eeskirja 71 (loetuna koos sama määruse eeskirjaga 22) ebaõige kohaldamise kohta, määruse nr 40/94 artiklis 73 ettenähtud põhjendamiskohustuse rikkumise kohta, sama määruse artikli 74 lõigete 1 ja 2 rikkumise kohta ja lõpuks dispositiivsuse põhimõtte ning teatavate pooltevahelisest menetlusest tulenevate üldnormide rikkumise kohta.

Esimene väide määruse nr 2868/95 eeskirja 71 (loetuna koos eeskirjaga 22) ebaõige kohaldamise kohta

Poolte argumendid

- 19 Hageja leiab, et ta esitas varasemate kaubamärkide kasutamise tõendite esitamiseks määratud tähtaja pikendamise taotluse vastulausete osakonnale kooskõlas määruse nr 2868/95 eeskirja 71 nõuetega. See taotlus oli esimene menetluse jooksul esitatud tähtaja pikendamise taotlus ning selle põhjenduseks toodi asjaolu, et tõendeid ei olnud määratud tähtaja jooksul võimalik hankida. Lisaks anti ühtlustamisametile sellest teada enne tähtaja lõppemist, st tähtaja viimasel päeval, kuid ükski eeskiri ei keela taotleda tähtaja pikendamist tähtaja viimasel päeval. Oma taotluse põhjendust peab hageja tähtaja pikendamise esimese taotluse kohta piisavaks, eriti kui arvestada, et see esitati puhkuste perioodil. Hageja väidab, et isik, kes vastutab äriühingu kaubamärkide toimikute eest, ei viibinud pikka aega kestnud reisi tõttu töökohal, mistõttu ta ei saanud hankida dokumente, mis tõendavad varasemate kaubamärkide kasutamist. Peale selle leiab hageja, et ühtlustamisameti tavaks on tähtaja pikendamise esimesed taotlused rahuldada, isegi kui neid ei ole üksikasjalikult põhjendatud.

- 20 Tuginedes määruse nr 2868/95 eeskirja 71 sõnastusele, leiab ühtlustamisamet, et tähtaja pikendamise taotluse toetuseks esitatud asjaolud peavad pikendamise õigustamiseks olema erilised. Ühtlustamisamet viitab siinkohal ühtlustamisameti menetlussuunistele, mis on avaldatud ühtlustamisameti koduleheküljel, ning eeskirja 71 erinevatele keeleversioonidele. Ühtlustamisameti arvates kujutab hageja poolt käesoleval juhul esitatud põhjendus, et tõendeid ei olnud varem võimalik saada, endast lihtsalt faktilise asjaolu mõõnmist, et tähtajast ei olnud võimalik kinni pidada, ega õigusta seega tähtaja pikendamist.

Esimese Astme Kohtu hinnang

- 21 Määruse nr 2868/95 eeskirja 71 lõike 1 teine lause sätestab, et „[a]sjaolusid arvestades võib [ühtlustamisamet] määratud tähtaega pikendada, kui asjaomane pool nõuab pikendamist ja vastav taotlus esitatakse enne esialgse tähtaja lõppemist”. Sellest tuleneb, et tähtaegade pikendamine ei ole automaatne, vaid oleneb iga juhtumi konkreetsetest asjaoludest, mis võivad pikendamist õigustada, ning pikendamistaotluse esitamisest. See kehtib veelgi enam pooltevahelises menetluses, milles ühele poolele antud eelis halvendab teise poole olukorda. Sellises olukorras peab ühtlustamisamet jälgima, et ta jääks mõlema poole suhtes erapooletuks.
- 22 Pikendamist õigustavate asjaolude esitamine on pikendamist taotleva poole kohustus, kuna pikendamise taotlemine ning võimalik pikendamine toimub tema huvides. Pealegi saab siis, kui asjaolud sõltuvad ainult taotluse esitanud poolest – millega on tegemist ka käesoleval juhul –, anda ühtlustamisametile nende kohta asjakohast teavet üksnes see pool. Selleks et vastulausete osakond saaks anda hinnangu, kas esinevad võimalikku pikendamist õigustavad asjaolud, peavad need asjaolud olema pikendamistaotluses täpsustatud.

23 Käesoleval juhul põhjendas hageja tähtaja pikendamise taotlust eespool punktis 7 esitatud viisil. Hageja õigusnõustaja selgitas nii, et hageja ei olnud talle vajalikke dokumente esitanud ning et ta tuletas hagejale meelde, et seda tuleb kiiresti teha. Seega märkis nõustaja ära põhjuse, miks tal endal ei olnud võimalik ühtlustamisametile tähtaja jooksul esitada varasemate kaubamärkide kasutamist tõendavaid dokumente. Seevastu ei toonud ta ära põhjusi, miks hagejal ei olnud võimalik neid dokumente talle üle anda. Vastulausete osakonnale oleks pidanud esitama just selle teabe, et viimane saaks anda hinnangu, kas esinevad asjaolud, mis õigustavad võimalikku pikendamist. Kuigi hageja selgitas oma 9. septembri 2002. aasta kirjas, et isik, kes vastutab äriühingu kaubamärkide toimikute eest, oli tähtaja lõppemise ajal reisil, tuleb olenemata sellest, kas see asjaolu iseenesest on piisav pikendamistaotluse põhjendamiseks, märkida, et mainitud selgitus jõudis ühtlustamisametisse kaks kuud pärast pikendamistaotlust, mis omakorda oli esitatud tähtaja lõppemise päeval. Seega tuleb nentida, et hageja ei olnud pikendamistaotluses märkinud ära põhjust, miks pikendamine on vajalik. Seega ei vasta hageja poolt pikendamistaotluses esitatud põhjendus määruse nr 2868/95 eeskirja 71 lõike 1 teise lause nõuetele, mis on esitatud eespool.

24 Mis puutub hageja väitesse, et ühtlustamisameti väljakujunenud praktika põhjal pikendatakse tähtaega esimest korda lihtsa, põhjendamata taotluse esitamisel automaatselt, siis tuleb märkida, et hageja ei ole esitanud ühtki tõendit sellise praktika olemasolu kohta.

25 Seega tuleb sedastada, et vastulausete osakond kohaldas määruse nr 2868/95 eeskirja 71 lõike 1 teist lauset õigesti, kui ta keeldus määratud tähtaega pikendamast. Sellest tuleneb, et hageja esimene väide tuleb tagasi lükata.

*Teine väide määruse nr 40/94 artiklis 73 ettenähtud põhjendamiskohustuse rikku-
mise kohta*

Poolte argumendid

- 26 Hageja väidab, et ühtlustamisameti vastulausete osakond ega apellatsioonikoda ei märkinud põhjuseid, mille põhjal hageja võiks mõista, miks lükati tagasi varasemate kaubamärkide kasutamise kohta tõendite esitamiseks määratud tähtaja pikendamise taotlus, ning et ühtlustamisamet rikkus sel viisil määruse nr 40/94 artiklit 73. Artikkel 73 näeb ette, et tuleb märkida põhjused, miks taotluses esitatud selgitused ei vasta seaduses ettenähtud tingimustele. Sellele nõudele ei vasta pelk väide, et hageja pikendamistaotluse toetuseks esitatud põhjendused on ebapiisavad.
- 27 Ühtlustamisamet väidab, et juhul, kui huvitatud isik oma pikendamistaotlust ei põhjenda ega konkreetseid asjaolusid ei esita, piisab tagasilükkamise põhjendamiseks põhjenduse puudumise tuvastamisest.

Esimese Astme Kohtu hinnang

- 28 Esiteks tuleb märkida, et kuna apellatsioonikoda piirdus vaidlustatud otsuses sellega, et jättis kehtima vastulausete osakonna otsuse, millega keelduti pikendamast kaubamärkide kasutamise kohta tõendite esitamiseks määratud tähtaega, siis tuleb teist väidet kontrollida, lähtudes vastulausete osakonna poolt selle keeldumise kohta esitatud põhjendusest.

29 Põhjendamiskohustuse osas tuleb meenutada, et määruse nr 40/94 artikli 73 esimese lause kohaselt peavad ühtlustamisameti otsused olema põhjendatud. Sellel kohustusel on samasugune sisu kui EÜ artiklist 253 tuleneval kohustusel. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on üksikotsuse põhjendamise kohustusel kaks eesmärki: ühelt poolt teavitada huvitatud isikut võetud meetme põhjendustest selleks, et ta saaks oma õigusi kaitsta, ning teisalt võimaldada ühenduse kohtul kontrollida otsuse õiguspärasust (Euroopa Kohtu 14. veebruari 1990. aasta otsus kohtuasjas C-350/88: *Delacre jt vs. komisjon*, EKL 1990, lk I-395, punkt 15, ja Esimese Astme Kohtu 28. aprilli 2004. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-124/02 ja T-156/02: *Sunrider vs. Siseturu Ühtlustamise Amet – Vitakraft-Werke Wührmann ja Friesland Brands (VITATASTE ja METABALANCE 44)*, EKL 2004, lk II-1149, punkt 72).

30 Käesoleval juhul põhjendas vastulausete osakond 15. juuli 2002. aasta kirjas oma keeldumist alljärgnevalt:

„Ühtlustamisamet ei rahulda Teie 9. juulil 2002 esitatud tähtaja pikendamise taotlust, kuna Teie esitatud põhjendused ei ole tähtaja pikendamiseks asjakohased.

Määruse [nr 2868/95] eeskirja 71 [lõike 1] kohaselt pikendatakse tähtaega asjaolusid arvestades. Teil on olnud õigus kahe kuu jooksul esitada nõutud tõendeid kasutamise kohta ning ühtlustamisamet leiab, et see tähtaeg oli piisav. Pikendamistaotluse saab rahuldada üksnes erakorraliste ja ettenägematute asjaolude esinemise korral.”

31 Sellest kirjast tuleneb, et vastulausete osakond leidis, et hageja poolt pikendamistaotluse toetuseks esitatud põhjendustes ei olnud välja toodud asjaolusid, mis tähtaja pikendamist õigustavad ning et selliste asjaolude puudumisel ei ole pikendamine võimalik.

32 Arvestades eespool punktis 23 märgitud asjaoluga, et pikendamistaotlus ei olnud määruse nr 2868/95 eeskirja 71 lõike 1 teise lause mõttes piisavalt põhjendatud, ei saa hageja heita ühtlustamisametile ette seda, et viimane ei ole selgitanud, kuidas käesoleva juhtumi asjaolud – mida hageja ei olnud esitanud – ei õigusta pikendamist. Seega võis keelduvas otsuses piirduda pikendamist õigustavate asjakohaste põhjenduste puudumise tuvastamisega, mis oli piisav selleks, et hagejal oleks võimalik tema taotluse rahuldamata jätmise põhjustest aru saada.

33 Eelnevast tulenevalt tuleb hageja teine väide tagasi lükata.

Kolmas ja neljas väide määruse artikli 74 lõigete 1 ja 2 rikkumise kohta

34 Kuna sätted, mille rikkumisele on kolmandas ja neljandas väites tuginetud, on tihe-
dalt seotud, tuleb neid kahte väidet käsitleda koos.

Poolte argumendid

- 35 Hageja on oma menetlusedokumentides väitnud, et ühtlustamisamet oleks pidanud vastavalt Esimese Astme Kohtu poolt määruse nr 40/94 artikli 74 lõike 1 kohaldamisel välja kujundatud funktsionaalse järjepidevuse põhimõttele võtma arvesse hageja poolt 6. septembril 2002 varasemate kaubamärkide kasutamise kohta esitatud tõendeid. Hageja leiab, et apellatsioonikoda peab oma otsuses tuginema kõigile hageja poolt nii vastulausemenetluses kui ka apellatsioonikojas esitatud väidetele ja nõuetele.
- 36 Kohtuistungil möönis hageja, et määruse nr 40/94 artikkel 74 ei anna talle õigust selleks, et 6. septembril 2002 esitatud dokumente võetaks arvesse, kuid ta ei loobunud formaalselt oma kolmandast väitest.
- 37 Lisaks väidab hageja seda, et Euroopa Kohtu poolt eespool viidatud kohtuasjas Siseturu Ühtlustamise Amet *vs.* Kaul määruse nr 40/94 artikli 74 lõikele 2 antud tõlgenduse kohaselt on apellatsioonikojal kaalutlusruum otsustamisel, kas neid dokumente tuleb arvesse võtta või mitte. Hageja leiab, et kuna ühtlustamisamet ei võtnud arvesse varasemate kaubamärkide kasutamise kohta pärast tähtaja möödumist – 6. septembril 2002 – esitatud tõendeid, rikkus ühtlustamisamet sellest sättest tulenevat kohustust rakendada kaalutluspädevust. Hageja sõnul ei ilmne vaidlustatud otsusest, et apellatsioonikoda oleks seda pädevust rakendanud, vaid see sisaldab üksnes arvamust, et taotleja on olnud hooletu ja mõtlematu. Seega on apellatsioonikoda rikkunud määruse nr 40/94 artikli 74 lõiget 2.

- 38 Samuti väidab hageja, et arvestades asjaolu, et vastulausete osakonna otsuse tegemise ajaks oli möödunud poolteist aastat 11. oktoobri 2002. aasta teatisest, millega hageja tõendid tagasi lükati, on keeldumine hageja poolt pärast tähtaja möödumist varasemate kaubamärkide kasutamise kohta esitatud tõenditega arvestamisest vastupidiselt teise apellatsioonikoja 15. detsembri 2000. aasta otsusele asjas R 714/1999-2 SAINCO vs. SAINCOSA õigusvastane.
- 39 Ühtlustamisamet tõrjub hageja argumendid selle kohta, et ühtlustamisametil on väidetav kohustus võtta arvesse hilinenult esitatud tõendeid.
- 40 Ühtlustamisameti kaalutlusruumi kohta märkis ühtlustamisamet kohtuistungil, et määruse nr 2868/95 käesoleva kohtuasja asjaolude suhtes kehtiva redaktsiooni eeskirja 22 lõike 1 teises lauses on sõnaselgelt sätestatud, et kui vastulause esitaja ei esita tõendeid kasutamise kohta enne tähtaja möödumist, lükkab ühtlustamisamet vastulause tagasi. Esimese Astme Kohus on eespool viidatud kohtuotsuses HIPO-VITON, (punkt 56) juba sedastanud, et seda eeskirja ei saa tõlgendada selliselt, et uute tõendite esitamine pärast tähtaja lõppu on täiesti välistatud. Ühtlustamisameti sõnul on Euroopa Kohus seda lähenemist kinnitanud eespool viidatud kohtuotsuses Siseturu Ühtlustamise Amet vs. Kaul (punkt 43), leides, et määruse nr 40/94 artikli 74 lõige 2 jätab ühtlustamisametile laia kaalutlusruumi otsustamisel, kas hilinenult esitatud tõendeid tuleb arvesse võtta või mitte.

41 Sellega seoses märgib ühtlustamisamet Euroopa Kohtu praktikale tuginedes, et ametiasutustele antud laia kaalutlusruumi korral piirdub kohtulik kontroll ametiasutuste hinnangute üle üksnes ilmse hindamisvea ja võimu kuritarvitamise puudumise kontrollimisega.

42 Ühtlustamisamet märgib, et eespool viidatud kohtuotsuse Siseturu Ühtlustamise Amet *vs.* Kaul punktis 44 esitas Euroopa Kohus näitliku loetelu teatavatest aspektidest, mida ühtlustamisamet peab määruse nr 40/94 artikli 74 lõike 2 raames kaalutluspädevuse teostamisel arvesse võtma ja mille hulgas on ka menetlusstaadium, mil toimub hilinenud esitamine. Ühtlustamisameti sõnul tuleb samuti arvesse võtta seda, et määruse nr 2868/95 käesoleva kohtuasja asjaolude suhtes kehtiva redaktsiooni eeskirja 22 lõikes 1 nimetatud tähtaega käsitletakse kui aegumistähtaega. Ühtlustamisamet väidab, et mida rangemalt kohaldatakse artikli 74 lõikega 2 seonduvaid sätteid, seda rangemini tuleb tõlgendada artikli 74 lõiget 2 ennast. Ka Euroopa Kohus leidis eespool viidatud kohtuotsuses Siseturu Ühtlustamise Amet *vs.* Kaul, et tähtaegu puudutavate sätete kasulik mõju peab säilima. Nii tuleb käesoleval juhul eeskirja 22 lõike 1 ning artikli 74 lõike 2 kasuliku mõju säilitamiseks neid tõlgendada rangelt.

43 Ühtlustamisameti sõnul teostas apellatsioonikoda vaidlustatud otsuses oma kaalutluspädevust. Apellatsioonikoda märkis, et hageja esitatud selgitused ei ole tähtaja pikendamiseks piisavad ning et määruse nr 2868/95 eeskirja 22 lõige 1, milles nähakse ette aegumistähtaeg, tingib määruse nr 40/94 artikli 74 lõike 2 range tõlgendamise.

Esimese Astme Kohtu hinnang

- 44 Esiteks, nagu Euroopa Kohus on juba sedastanud, tuleneb määruse nr 40/94 artikli 74 lõike 2 sõnastusest, et pooltele jääb üldreeglina – ja kui ei ole sätestatud teisiti – võimalus esitada faktilisi asjaolusid ja tõendeid pärast tähtaegade möödumist, mis on nende esitamisele kehtestatud määrust nr 40/94 kohaldades, ning et ühtlustamisametil ei ole mingil juhul keelatud võtta arvesse faktilisi asjaolusid ja tõendeid, millele on selliselt hilinenult viidatud või mis on hilinenult esitatud (eespool viidatud kohtuotsus Siseturu Ühtlustamise Amet *vs.* Kaul, punkt 42).
- 45 Seevastu nähtub kõnealusest sõnastusest sama selgelt, et faktilistele asjaoludele ja tõenditele hilinenult viitamine või nende hilinenult esitamine ei anna seda võimalust kasutavale poolele tingimusteta õigust sellele, et ühtlustamisamet võtab neid faktilisi asjaolusid või tõendeid arvesse (eespool viidatud kohtuotsus Siseturu Ühtlustamise Amet *vs.* Kaul, punkt 43).
- 46 Sellest tuleneb, et igal juhul ei olnud ühtlustamisametil tingimusteta kohustust võtta arvesse hageja poolt 6. septembril 2002 hilinenult esitatud dokumente.
- 47 Teiseks ei ole ühtlustamisameti menetluspooltele antud võimalus esitada faktilisi asjaolusid ja tõendeid pärast selleks määratud tähtaja möödumist tingimusteta õigus, vaid seda kohaldatakse tingimusel, et ei ole sätestatud teisiti, nagu nähtub eespool viidatud kohtuotsuse Siseturu Ühtlustamise Amet *vs.* Kaul punktist 42. Ainult siis, kui see tingimus on täidetud, omab ühtlustamisamet hilinenult esitatud faktiliste asjaolude ja tõendite arvesse võtmisel kaalutluspädevust, mille kuulumist ühtlustamisametile on Euroopa Kohus määruse nr 40/94 artikli 74 lõike 2 tõlgendamisel tunnistanud.

48 Käesoleval juhul on olemas säte, mis keelab hageja poolt 6. septembril 2002 ühtlustamisametile esitatud tõendeid arvesse võtta ja selleks on määruse nr 40/94 artikli 43 lõiked 2 ja 3, mis on rakendatud määruse nr 2868/95 käesoleva kohtuasja asjaolude suhtes kehtiva redaktsiooni eeskirja 22 lõikega 1. Viimatinimetatud säte näeb ette järgmist:

„Kui vastulause esitaja peab määruse artikli 43 lõike 2 või 3 kohaselt esitama tõendid kasutamise kohta või näitama, et kasutamata jätmine on põhjendatud, teeb [ühtlustamisamet] talle ettepaneku esitada nõutavad tõendid ameti määratud tähtaja jooksul. Kui vastulause esitaja ei esita selliseid tõendeid enne tähtaja möödumist, lükkab [ühtlustamisamet] vastulause tagasi.”

49 Selle sätte teisest lausest tuleneb, et kui tõendid varasema kaubamärgi kasutamise kohta esitatakse pärast määratud tähtaja möödumist, peab ühtlustamisamet põhimõtteliselt vastulause tagasi lükkama, ilma et tal oleks selles osas kaalutlusruumi. Varasema kaubamärgi tegelik kasutamine on küsimus, mis tuleb lahendada enne, kui tehakse otsus vastulause enda suhtes (Esimese Astme Kohtu 16. märtsi 2005. aasta otsus kohtuasjas T-112/03: L'Oréal vs. Siseturu Ühtlustamise Amet – Revlon (FLEXI AIR), EKL 2005, lk II-949, punkt 26).

50 Tõele vastab ühtlustamisameti väide, mille kohaselt Esimese Astme Kohus on eespool viidatud kohtuotsuses HIPOVITON (punkt 56) sedastanud, et määruse nr 2868/95 eeskirja 22 lõiget 1 ei tule tõlgendada selliselt, et täiendavate tõendite arvesse võtmine on välistatud, kui ilmnevad uued asjaolud, isegi juhul, kui sellised tõendid esitatakse pärast tähtaja lõppu. Sellele vaatamata ei ole arvesse võtmise tingimused käesoleval juhul täidetud. Ühelt poolt ei olnud hageja 6. septembril 2002 esitatud tõendid täiendavad tõendid, vaid hageja esitatud esimesed ja ainsad tõendid varasemate kaubamärkide kasutamise kohta. Teisalt puudusid käesoleval juhul uued asjaolud, mis oleks võinud õigustada tõendite hilinenud esitamist, olgu need tõendid siis täiendavad või mitte.

51 Sellest tuleneb, et ühtlustamisametil puudus käesoleval juhul kaaalutlusruum osas, kas hageja 6. septembril 2002 esitatud tõendeid arvesse võtta või mitte.

52 Seega tuleb hageja kolmas ja neljas väide tagasi lükata.

Viies väide dispositiivsuse põhimõtte ning teatavate pooltevahelisest menetlusest tulenevate üldnormide rikkumise kohta

Poolte argumendid

53 Hageja väidab, et ühtlustamisamet rikkus dispositiivsuse põhimõtet ning teatavaid pooltevahelisest menetlusest tulenevaid üldnorme, mille eesmärgiks on ühenduse kaubamärgi taotleja ja vastulause esitaja võrdse kohtlemise tagamine. Hageja kritiseerib eriti seda, et ühtlustamisamet ei esitanud teisele poolele täiendava tähtaja küsimust hinnangu andmiseks, mida näeb ette määruse nr 2868/95 eeskirja 71 lõige 2.

54 Ühtlustamisamet vaidlustab hageja argumendid.

Esimese Astme Kohtu hinnang

55 Määruse nr 2868/95 eeskirja 71 lõige 2 näeb ette, et kahe või enama poole puhul võib ühtlustamisamet tähtaega pikendada teiste poolte nõusolekul.

56 Selles osas tuleb märkida, et hageja väide – mille kohaselt oleks teise ühtlustamisameti menetluspoole võimalik nõusolek varasemat kasutamist käsitlevate tõendite esitamistähtaja pikendamisega viinud tähtaja pikendamiseni vastulausete osakonna poolt – tuleneb selle sätte valesimõistmisest. Eeskirja 71 ülesehitusest tuleneb, et selle sätte lõige 2 ei näe tähtaja pikendamise suhtes ette ühtki tingimust, vaid lisab lõikes 1 esitatud tingimustele täiendava tingimuse – et enne määratud tähtaja pikendamist tuleb küsida teise poole arvamust ning et asjaolud peavad pikendamist õigustama.

57 Seega, kuna ühtlustamisamet leidis õigesti, et seadusest tulenevad pikendamise tingimused ei olnud täidetud (vt eespool punkti 23), ei olnud teisele poolele vaja esitada küsimust tähtaja pikendamise kohta.

58 Järelikult tuleb viies väide tagasi lükata.

59 Kuna hageja kõik väited on tagasi lükatud, tuleb hagi tervikuna jätta rahuldamata.

Kohtukulud

60 Esimese Astme Kohtu kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hageja on kohtuvaidluse kaotanud, mõistetakse kohtukulud vastavalt ühtlustamisameti nõudele välja hagejalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (teine koda)

otsustab:

1. Jätta hagid rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja hagejalt, K & L Ruppert Stiftung & Co. Handels-KG-lt.

Meij

Pelikánová

Papasavvas

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 12. detsembril 2007. aastal Luxembourgis.

Kohtusekretär

Kohtunik koja esimehe ülesannetes

E. Coulon

A. W. H. Meij